

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobce: **SELOTOM s.r.o.**, se sídlem Karlovo náměstí 290/16, Praha, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 17. 2. 2016, č.j. KUJI 15543/2016 ODSH 236/2016 Ves,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, proti rozhodnutí žalovaného, č. j. KUJI 15543/2016 ODSH 236/2016 Ves., ze dne 17. 2. 2016, doručeného dne 19. 2. 2016, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve všech výrocích, Magistrátu města Jihlavy, č. j. MMJ/OD/14914/2015-13 JID:6218/2016/MMJ, ze dne 12. 1. 2016, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Správní orgán prvního stupně rozhodl tak, že provozovatel motorového vozidla RZ 3AX 9323 dne 24. 6. 2015 v 10:54 hod. na pozemní komunikaci – křižovatka ulic Jiráskova – Fritzova – Zborovská v obci Jihlava nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Neznámý řidič výše uvedeného vozidla nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj!“ – povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“ a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 silničního zákona porušením ust. § 4 písm. c) a § 70 odst. 2 písm. a) silničního zákona.

Žalobce namítl, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, i když žalobce poskytl správnímu orgánu potřebnou součinnost, neboť oznámil osobu řidiče a nelze mu tak přičítat k tíži řidičovu nekomunikaci. Správní orgán mohl požadovat další součinnost žalobce. Žalobce namítl, že správní orgán proti řidiči mohl zahájit řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo opatrovníkovi a měl vést řízení o přestupku proti panu Y., nebo měl žalobce předvolat k podání vysvětlení.

Žalobce dále namítl, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce je přesvědčen, že takový postup krátil žalobce na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). V této souvislosti odkázal žalobce na rozsudky správních soudů (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15A 14/2015-35, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30A 56/2014-35, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30).

Žalobce se dále neztotožňuje s úvahami, které vedly správní orgán ke stanovení výše sankce. Namítl, že správnímu orgánu byla sdělena osoba řidiče a jeho nepotrestání bylo dáno pouze pasivitou správního orgánu a ta nemůže být žalobci přičítána k tíži. Zároveň namítl, že správní orgán nehodnotil v prospěch žalobce žádné polehčující okolnosti, ačkoliv měl hodnotit ve prospěch žalobce způsob spáchání skutku, jakož i míru zavinění, kdy odpovědnost žalobce je pouze objektivní, sám se zaviněného protiprávního jednání nedopustil, ani z podkladů ve spise nevyplývá, že by mu byl přítomen a mohl mu zamezit. Rovněž tak správní orgán neprokázal, že by protiprávní jednání řidiče vozidla žalobce mělo jakékoli negativní následky, tedy též tato skutečnost měla být hodnocena ve prospěch žalobce.

Žalobce dále namítl, že správní orgán nedostatečně popsal místo spáchání přestupku, neboť nebylo jasné stanoveno, z jakého směru měl řidič vozidlem přijet, respektive v jaké ulici konkrétně nerespektoval pokyn „Stůj!“, když do prostoru křižovatky ulic Jiráskova – Fritzova – Zborovská lze přitom přijet i ze směru, ve kterém nejsou umístěny semaforey (rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 45).

Závěrem namítl, že správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj!“. Podle žalobce tato skutečnost vyplývá pouze z písemnosti „Dokumentace k přestupku“, která je materiálně stejná jako úřední záznam, který nemůže být považován za důkazní prostředek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009) a proto ani dokumentace k přestupku nemůže být důkazním prostředkem. Krom toho dokumentace obsahuje natolik nekvalitní fotografie, že lze pochybovat o tom, že je na nich zachyceno vozidlo žalobce a ze záznamu kamery jasně vyplývá, že „červená“ se na semaforu objevila ve chvíli, kdy byl již automobil žalobce za čarou označující místo, kde má řidič vozidlo zastavit. S ohledem na to namítl, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav.

Žalovaný ve svém vyjádření, že sdělení žalobce o osobě řidiče se nepodařilo ověřit a proto v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu nezahájil správní orgán prvního stupně správní řízení o přestupku, věc odložil a následně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla. Žalovaný zároveň poukázal na opakovaný výskyt tvrzení o spáchání přestupku panem L. Y. v řízení, ve kterých jako zmocněnec vystupuje společnost FLEET Control, s.r.o. Ve vztahu k námitce rozhodnutí bez nařízení ústního jednání žalovaný opět s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že ústní jednání ve věci nebylo třeba nařizovat, jelikož nebyly naplněny podmínky správního řádu a bylo rozhodnuto na základě listinných důkazů, se kterými bylo žalobci umožněno seznámit se, čehož ale žalobce nevyužil.

Výše pokuty byla dle žalovaného stanovena s ohledem na maximální možnou hranici v souladu se zákonem.

K tvrzenému nedostatečnému určení místa spáchání přestupku jasně uvedl, že do křižovatky ulic Jiráskova-Fritzova-Zborovská neexistuje vjezd, který by nebyl opatřen světelnými signály a skutečnost, že řidič do křižovatky vjel ze směru, ve kterém je umístěn semafor, je patrná ze záznamu. Z fotografií založených ve správním spise je jasně patrná poznávací značka vozidla. K nemožnosti zastavení vozidla žalovaný uvedl, že bylo povinností žalobce zastavit již na signál se žlutým světlem „Pozor!“ a ze záznamu ve spise je patrné, že na „signál se žlutým světlem“ projelo křižovatku již vozidlo před žalobcem.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

1) Namítané pochybení při zjišťování pachatele přestupku

V případě první žalobní námítky dospěl soud k závěru, že osoba pan L. Y. se přiřadil k dalším osobám, které se ve vazbě na tvrzení společnosti FLEET Control, s.r.o., resp. jejích klientů, staly pachateli řady přestupků na území ČR. Příkladem lze uvést osoby pana K. H. B. nebo pana J. R. B.

Podle § 125f odst. 1 silničního zákona se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle § 125f odst. 4 silničního zákona Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce na výzvu správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 6. 2015, č. j. MMJ/OD/14914/2015-2 JID:108027/2015/MMJ, v zastoupení zmocněncem FLEET Control, s.r.o., podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 27. 7. 2015 sdělil, že v předmětné době měl vozidlo k užívání a zároveň jej řídil pan L. Y., nar. „X“, bytem P. 1, P. 15. U pana Y. zjistil správní orgán prvního stupně, že je na udané adrese neznámý. Dále soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán prvního stupně identifikoval prostřednictvím výpisu z obchodního rejstříku další možnou adresu pana Y., ale ani na té se nepodařilo jmenovanému doručit.

Z uvedených skutkových zjištění vyplývá, že žalobce neposkytl správnímu orgánu prvního stupně dostatečně přesné informace k tomu, aby mohl učinit vůbec první krok ke zjištění pachatele přestupku. Poskytnutím motorového vozidla k užívání další osobě vzniká mezi žalobcem, jako vlastníkem motorového vozidla, a touto třetí osobou soukromoprávní vztah a je pouze a jedině na žalobci, aby si zajistil dostatečně přesné a konkrétní údaje o osobě, které motorové vozidlo zapůjčil. Jestliže žalobce neměl k dispozici z tohoto soukromoprávního vztahu adresu osoby, které motorové vozidlo zapůjčil, na které by bylo lze tuto osobu obeslat, jako jeden z identifikátorů osoby, které vozidlo zapůjčil, pak samozřejmě musí nést negativní důsledky toho, že se nepodařilo pachatele přestupku ztotožnit. K uvedenému soukromoprávnímu vztahu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, ve věci sp. zn. 3 As 7/2014 tak, že „*Podstatným pro posouzení této otázky je skutečnost, že stěžovatel je vlastníkem vozidla a z toho mu dle okolností plynou i další závazky soukromoprávního či veřejnoprávního charakteru. Vztah provozovatele vozidla a jiného uživatele je ryze soukromoprávní, jeho režim a obsah pak závisí na podmínkách dohody smluvních stran. Na přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc – automobil - k užívání jiné osobě.*

Nepochybné je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva. V řízení před žalovaným bylo prokázáno, že pod jménem stěžovatele a na jeho odpovědnost jsou v zákonných evidencích vedeny údaje o vlastnictví vozidla, nebo též o jeho technických vlastnostech; stěžovatel jako vlastník vozidla je např. povinen uzavřít pojistnou smlouvu podle § 3 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla.

Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla

při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.

Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

Soud dospěl na základě obsahu správního spisu k závěru, že se bez pochyby jednalo o další předem připravenou a vykonstruovanou procesní taktiku směřující ke zneužití procesního práva s cílem vyhnout se odpovědnosti za správní delikt, plně odpovídající rámci, ve kterém se pohybuje zástupce žalobce. Soud je v případě označení pana Y. jako pachatele přestupku přesvědčen, že se jednalo o účelovou procesní strategii spojenou s cílenými navazujícími procesními obstrukcemi, typickými pro činnost společnosti FLEET Control, s.r.o., pana P. K. a Mgr. Topola při zastupování jednotlivých pachatelů ať přestupků, nebo správních deliktů provázejí pravidelně.

Z veřejně dostupné judikatury Nejvyššího správního soudu (www.nssoud.cz) lze zjistit, že tvrzením o spáchání přestupku panem Y. se již zabýval i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, uvedl: „Krajský soud stěžovateli odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014, nebo ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 27, objasnil, že cílem zavedení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt bylo, aby určitá protiprávní jednání nezůstala nepotrestána a aby v případě nezjištění totožnosti pachatele přestupku odpovídal provozovatel vozidla. Jak již stěžovatele upozornil krajský soud, bylo jeho povinností podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem

zákona o přestupcích (srov. již krajským soudem citovaný rozsudek 3 As 7/2014 - 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. A právě taková situace nastala v případě stěžovatele.“

Tvrzení o tom, že pachatelem přestupku je pan Y. považuje soud za naprosto nevěrohodné, konečně ani žalobce v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení před soudem nesnesl žádné další argumenty, natož důkazy, které by toto tvrzení prokazovaly. V řízení před správním orgánem prvního stupně je třeba, aby správní orgán nabyl na základě shromážděných důkazů dostatečně určité přesvědčení, že přestupek byl spáchán tou kterou osobou, a následně aby pro účely projednání přestupku byla tato osoba jasně identifikována a aby byl schopen správní orgán učinit alespoň elementární krok k seznámení obviněného s přestupkem, tedy doručit jí oznámení o tom, že je podezřelý ze spáchání přestupku. V této konkrétní věci žalobce kromě svých tvrzení správnímu orgánu žádné důkazy nepředložil a s ohledem na údaje poskytnuté žalobcem se nepodařilo správnímu orgánu splnit ani elementární krok spočívající v předvolání tvrzeného řidiče k podání vysvětlení. Nemožnost ztotožnit údajného pachatele přestupku v tomto případě jde plně na vrub údajům, které žalobce uvedl správnímu orgánu prvního stupně, a to v situaci, kdy zajištění dostatečně určitých identifikátorů osoby, které žalobce motorové vozidlo zapůjčil, bylo plně v zájmu žalobce a žalobce zároveň, pokud vůbec kdy byl v kontaktu s označenou osobou, mohl být schopen si údaje k identifikaci oznámeného řidiče zajistit. Zároveň soud zdůrazňuje, že je ze správního spisu zřejmé, že správní orgán prvního stupně učinil další vlastní zjištění ohledně možného pobytu pana Y.

Tvrzená možnost projednání přestupku s opatrovníkem je v souzené věci protismyslná, neboť správní orgán ani nemohl dospět k podezření, natož k závěru, že přestupek spáchala žalobcem uváděná osoba. Zdejší soud proto neshledal uvedenou námitku důvodnou.

II) Povinnost provést ústní jednání

V další žalobní námitce brojil žalobce proti tomu, že správní orgán prvního stupně ve věci rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání. Obdobnou námitkou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, a konstatoval k ní následující: „Dále se kasační soud zabýval námitkou stěžovatelky, že magistrát pochybil, pokud ve věci nenařídil ústní jednání. V této souvislosti stěžovatelka upozornila na záruky stanovené čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“) a na nedůvodnost činění rozdílů mezi řízením o správním deliktu a přestupkovým řízením.

Soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci

samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.

Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 As 24/2013 – 28, odst. 15, nebo ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013 – 19; na okraj možno poznamenat, že vládní návrh nového přestupkového zákona již s tímto specifikem nepočítá, srov. § 80 návrhu, dostupný na <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=555&CT1=0>). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, čj. 3 As 32/2004 – 53). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010 – 82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.

V posuzované věci správní delikt spočíval v zaparkování vozidla na placeném parkovišti bez platného parkovacího lístku, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Magistrát rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisu z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace, z níž je patrné, že parkovací lístek umístěný za čelním sklem vozidla stěžovatelky byl 17 dní starý. Magistrát vyrozuměl stěžovatelku o zjištění protiprávního jednání nejprve ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu ze dne 18. 11. 2013, čj. OSA/P-580/13-DP/2, na kterou stěžovatelka reagovala sdělením údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku (viz výše). Po zastavení přestupkového řízení s označeným řidičem magistrát vyrozuměl stěžovatelku o zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a stanovil jí lhůtu pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí s tím, že po jejím uplynutí přistoupí k vydání rozhodnutí (přípis ze dne 4. 3. 2014, čj. OSA/P-287/14-D/13). Stěžovatelka na výzvu nereagovala. Magistrát provedl dokazování listinami založenými ve spise, o čemž provedl záznam (ze dne 24. 3. 2014, čj. OSA/P-287/14-D/15). Kasační soud uzavřel, že tím byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výslechem zasahujícího policisty (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013 – 36 nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014 – 70). Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatelky nezbytné nařizovat ústní jednání. Magistrát proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise. “

Ve zdejším soudem posuzované věci delikt spočíval v nerespektování signálu s červeným světlem „Stůj!“ a v porušení povinnosti zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, přičemž skutek byl doložen fotografiemi. Skutkově se jednalo o zcela

jednoduchý případ. Městský úřad rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisu z karty vozidla RZ „X“, kopie výzvy pro osobu podezřelou ze spáchání přestupku a záznamu o přestupku, který obsahoval údaje z automatizovaného měřicího zařízení a fotografie z místa. Městský úřad vyrozuměl žalobce o zjištění protiprávního jednání nejprve ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu ze dne 26. 6. 2015, č. j. MMJ/OD/14914/2015-2 JID:108027/2015/MMJ, na kterou žalobce reagoval sdělením údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku a doložením plné moci zmocněnce FLEET Control, s.r.o. Po odložení věci – přestupkového řízení s označeným řidičem správní orgán prvního stupně vydal ve věci příkaz (ze dne 4. 10. 2015, č. j. MMJ/OD/17406/2015-8 JID:197265/2015/MMJ) a následně po podání odporu správní orgán prvního stupně podáním ze dne 23. 12. 2015, č. j. MMJ/OD/14914/2015-11 JID:208424/2015/MMJ, vyrozuměl žalobce o pokračování správního řízení, vyrozuměl žalobce o termínu a místě provedení důkazů mimo ústní jednání, poučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí (spolu se stanovením lhůty). Žalobce na výzvu nereagoval. Následně je ve spise založen záznam o provedení důkazu listinou, kterého se žalobce ani jeho zmocněnec nezúčastnili.

Podle názoru zdejšího soudu jsou listiny založené ve správním spise zcela dostatečné pro adekvátní zjištění skutkového stavu. Za této situace nebylo třeba provádět další dokazování, zejména v situaci, kdy žalobce ani v řízení před správními orgány (ani před správním orgánem prvního stupně ani před žalovaným) a konečně ani následně před soudem žádné další důkazy zpochybňující zjištěný skutkový stav (s výjimkou tvrzení o údajném řidiči motorového vozidla) nenavrl. Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání. Správní orgán prvního stupně proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise, soud z uvedených důvodů neshledal žalobní námitku jako důvodnou.

Zdejší soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani v souvislosti s porušením povinnosti provádět důkazy pouze za přítomnosti účastníka řízení tak, jak na ni odkazuje žalobce ve vazbě na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, č. j. 57A 51/2014-34.

Aniž by zdejší soud jakkoliv hodnotil právní názor Krajského soudu v Plzni má za to, že obdobnou situaci se v řadě rozhodnutí zabýval i Nejvyšší správní soud a dospěl k závěru, že obdobná situace, jako nastala v nyní posuzované věci, není důvodem pro zrušení správních rozhodnutí. Za všechny lze uvést rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*Druhým z důvodů, pro který krajský soud zrušil přezkoumávané rozhodnutí, bylo neprovedení důkazu výpisem z evidenční karty řidiče v souladu s § 53 odst. 6 větou první správního řádu. I žalovaný nezpochybnil, že o provedení důkazu touto listinou nebyl do spisu učiněn záznam. Jde tedy bezpochyby o vadu řízení před správním orgánem, ale v přezkoumávané věci tuto vadu Nejvyšší správní soud na rozdíl od soudu krajského nepovažuje za natolik intenzivní, aby mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Je totiž nutno přihlédnout k tomu, že není pochyb o tom, že tato listina se ve správním spise nacházela v okamžiku, kdy ve věci proběhlo ústní jednání, v jehož závěru byla obecnému zmocněnci žalobce dána možnost se s kompletním obsahem správního spisu seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním*

rozhodnutí. Pokud by o provedení důkazu výpisem z evidenční karty řidiče byl proveden záznam v souladu s citovaným ustanovením správního řádu, důkazní situace by se nijak nezměnila. K této otázce se ostatně ve stejném duchu (a dokonce ještě shovívavějším) vyjádřila i doktrina. Ve druhém vydání publikace *Správní řád – Komentář* (JUDr. Josef Vedral, Ph.D., BOVA POLYGON, Praha 2006; 2012) její autor uvádí: „Ustanovení § 53 odst.6 se nevztahuje na všechny písemnosti (dokumenty či listiny), které jsou součástí spisu a které slouží jako podklad pro rozhodnutí..... Sepsání protokolu o provedení důkazu listinou má význam především u „listin“ podle odst. 1 tohoto ustanovení..... Takový postup by zcela postrádal význam v případě, kdy určitá listina je a po celou dobu správního řízení (a i poté) zůstane součástí spisu, na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní na základě § 38 seznámit – pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu neznamena z hlediska listiny samotné žádnou „přidanou hodnotu“. Bez ohledu na citované budou mít v dalším řízení správní orgány vzhledem k postoji žalobce příležitost vyhovět jeho požadavku a důkaz předmětnou listinou ve smyslu § 53 správního řádu provést.“

Obdobně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, že „Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25, ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 107/2011 nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu. Od těchto závěrů se nemá Nejvyšší správní soud důvod odchýlit ani v nyní projednávané věci. Všechny listiny, z nichž správní orgán vycházel, byly po celou dobu řízení součástí spisu a stěžovatel byl obeznámen s možností se s nimi seznámit, případně je konfrontovat, nicméně zůstal pasivní. Ani tato námitka, kdy stěžovatel zpochybňoval toliko formální postup správních orgánů, není důvodná.“

A ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 121/2014-35, ve kterém uvedl: „Jestliže dále stěžovatel namítá procesní pochybení při provádění dokazování ve smyslu neprovedení listinného důkazu v souladu se zákonem, nepochybně tím poukazuje na porušení § 53 odst. 6, věty první správního řádu, dle kterého se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu. Způsobem, jak provádět dokazování listinou v průběhu správního řízení podle citovaného ustanovení (ve vazbě na § 18 odst. 1 správního řádu), se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (viz například rozsudky ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, a ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25). Společným znakem všech posuzovaných případů bylo zjištění, že správní orgány prováděly dokazování listinou mimo ústní jednání tak, že listinu jednoduše vložily do spisu, jehož byla součástí po celou dobu správního řízení, aniž by byl o provedení důkazu listinou vyhotoven úřední záznam či protokol. Nejvyšší správní soud na tuto problematiku nahlížel optikou možného zásahu do procesních práv účastníka řízení, kdy v centru jeho pozornosti stála otázka, zda měl účastník možnost se s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, a nikoliv otázka, zda byl ryze formálně dodržen postup stanovený správním řádem ve výše citovaných ustanoveních. Dospěl přitom k závěru, že pokud (1) správní orgán založí listinu do spisu dle § 17 správního řádu a (2) účastník řízení má možnost se s touto listinou seznámit při nahlížení do spisu postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu, lze dokazování provádět i tím, že listina byla pouze vložena do spisu. I v nyní posuzované věci zdejší soud neshledává důvod se od dosavadní judikatury odklonit. Je totiž nutné odmítnout cestu ryzího formalismu v případě, kdy veškeré listinné podklady (o něž se správní rozhodnutí opírá) byly součástí správního spisu a účastník řízení (stěžovatel) se s nimi před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámil (viz čl. 76 a 77 správního spisu), tudíž mu prokazatelně bylo známo, z jakých podkladů může při vydání rozhodnutí správní orgán vycházet. Požadovat, aby správní orgán i za tohoto stavu věci před vydáním rozhodnutí vyhotovil úřední záznamu či protokol o tom, že listina byla přečtena, by fakticky ztrácelo smysl.“

S ohledem na citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dospěl zdejší soud k závěru, že ani tato část námítky žalobce není důvodná. Ze správního spisu jasně vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a stejně tak rozhodnutí žalovaného jsou opřena o listiny, které byly v souladu s § 17 správního řádu založeny do správního spisu a tyto listiny byly po celou dobu řízení součástí správního spisu, a že žalobce byl zároveň řádně vyzván postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se se spisem. Nad rámec uvedeného ze správního spisu vyplývá, že listiny založené ve správním spise byly provedeny jako důkaz a o místu a čase provádění důkazů mimo ústní jednání byl žalobce vyrozuměn a mohl se ho zúčastnit. Nic mu tedy nebránilo realizaci jeho procesních práv. Jestliže Nejvyšší správní soud nepovažuje za vadu odůvodňující zrušení rozhodnutí správního orgánu ani to, že je ve věci rozhodnuto pouze na základě založených listin, tím méně může být vadou řízení to, že žalobce nebyl k provedení důkazů mimo odvolací jednání předvolán, ale pouze o něm byl vyrozuměn.

III) K výši uložené sankce

K odůvodnění uložené sankce zdejší soud zdůrazňuje, že ukládání sankcí a její výše je věcí správního uvážení, jehož přezkum je soudně omezen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27), neboť zákon v takovém případě správnímu orgánu stanoví pouze mantinely pro jeho rozhodování.

Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je přitom jasně patrné, že dle názoru správního orgánu nebyly zjištěny žádné ze zákonem stanovených liberačních důvodů při objektivní odpovědnosti provozovatele motorového vozidla, a je i patrné které skutečnosti vzal při ukládání sankce v úvahu, a to zejména závažnost přestupkového jednání, vč. odrazu tohoto jednání v rámci bodového systému.

Od hodnocených skutečností se nutně musí odvíjet i hodnocení závažnosti jednání žalobce, neboť jeho správní delikt je pro veřejnost ohrožujícím zprostředkovaně prostřednictvím chování řidiče, jemuž provozovatel motorové vozidlo svěřil a jehož totožnost nezpřístupnil, resp. zpřístupnil nedostatečně. Jednání žalobce je bezpochyby v takovém případě obdobně ohrožující, protože napomáhá pachateli přestupku vyhnout se jeho odpovědnosti, čímž by se fakticky stalo jednání nepostižitelné.

Podle soudu není důvodná ani ta část námitky, že nebyly ve prospěch žalobce hodnoceny žádné polehčující okolnosti. Je jistě pravdou, že i s existencí polehčujících/přítěžujících okolností by se měl správní orgán ve svém rozhodnutí vypořádat. Pokud žádnou polehčující/přítěžující okolnost správní orgán neshledal, bylo by jistě vhodnější takový závěr uvést, nicméně pokud žádné neshledal a toho hodnocení neuvedl, tak to má na výši sankce stejně nulový vliv, jak by v rozhodnutí konstatoval, že žádné takové okolnosti neshledal. Zrušení rozhodnutí z tohoto důvodu by proto bylo zcela formalistické.

Z obsahu správního spisu soud shledal, že pokuta byla uložena v zákonném rozsahu, odůvodnění pokuty ob stojí a sama pokuta nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši.

IV) Nedostatečný popis místa spáchání přestupku

Zdejší soud se neztotožnil ani s námitkou, že by místo spáchání skutku nebylo ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dostatečně specifikováno.

Soud se ztotožňuje se žalobcem v tom, že by jistě bylo možné výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně precizovat lépe, zejména např. uvedením té konkrétní ulice, po které žalobce do křižovatky vjížděl a uvedením směru. Nicméně s ohledem na obsah správního spisu, zejména založenou fotografii a s ní související sekvenční kamerový záznam považuje soud popis místa spáchání deliktního jednání za dostatečný.

Z fotografie je lze zřetelně dovodit, že se jedná o křížení dvou ulic, resp. jedné ulice s dvěma na sebe navazujícími ulicemi ve tvaru + a je patrný sloup se signalizačním zařízením pro chodce na komunikaci po levé straně projíždějícího vozidla. Zjevně se tak jedná o křižovatku, ve které je umístěna světelná signalizace na všech čtyřech příjezdech do předmětné křižovatky. Pro spáchání deliktu proto není podstatné, zda do křižovatky vjelo

vozidlo z ulice Jiráskova, Zborovská nebo Fritzova, neboť místem spáchání deliktu je v tomto místě jasně určená křižovatka ulic osazená ve všech směrech světelnou signalizací.

Podle § 71 odst. 1 písm. c) žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Podle § 71 odst. 1 písm. d) žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést.

Žalobce v podané žalobě žádné důkazy k prokázání svého tvrzení, že do prostoru křižovatky ulic Jiráskova-Fritzova-Zborovská lze přijet ze směru, ve kterém nejsou umístěny semaforey, nepředložil. Jeho tvrzení proto soud považuje za neprokázané. Zároveň ale ve věci je podstatné, že správní orgán prokázal tu skutečnost, že řidič vozidla žalobce do křižovatky vjel, že ve směru, ze kterého přijížděl, byla křižovatka nepochybně osazena světelnou signalizací, a že řidič vozidla žalobce světelný signál nerespektoval.

V) Nedostatečně zjištěný skutkový stav – signál „Stůj!“

Závěrem namítl, že správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj!“.

Podle žalobce tato skutečnost vyplývá pouze z písemnosti „Dokumentace k přestupku“, která je materiálně stejná jako úřední záznam, který nemůže být považován za důkazní prostředek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009) a proto ani dokumentace k přestupku nemůže být důkazním prostředkem. Soud se s touto námitkou neztotožnil.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009 uvedl, že „*I pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Jak správně uvádí krajský soud, dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (k tomu srov. např. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 - 106, publikované na www.nssoud.cz).*“

Nicméně v souzené věci nebyl důvodem pro zahájení řízení „úřední záznam“, nýbrž záznam z automatizovaného technického prostředku, v tomto případě systému monitorování průjezdů přes křižovatku na červenou RedCon, který pořizoval jednak fotodokumentaci z místa a jednak sekvenční videozáznam. Listinné výstupy z tohoto systému a i sekvenční záznam pak byly důkazními prostředky v řízení o správním deliktu. Je zřejmé, že existuje zjevný rozdíl, mezi úředním záznamem zasahujících policistů a automatizovaným technickým prostředkem spočívající zejména v tom, že policisty lze k okolnostem sepsání úředního záznamu a především k okolnostem spáchání deliktu (přestupku) vyslechnout a teprve na základě jejich výpovědi deliktní jednání posoudit. Oproti tomu v případě automatizovaného technického prostředku jsou výstupem obrazové záznamy, které může následně účastník

řízení zpochybnit v rámci dokazování. Nejedná se proto materiálně o totožnou situaci, jak tvrdí žalobce.

Fotografie z místa spáchání deliktního jednání jsou standardním důkazním prostředkem, o čemž svědčí i již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, z něhož považuje zdejší soud za vhodné citovat následující: „*V posuzované věci správní delikt spočíval v zaparkování vozidla na placeném parkovišti bez platného parkovacího lístku, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Magistrát rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisu z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace, z níž je patrné, že parkovací lístek umístěný za čelním sklem vozidla stěžovatelky byl 17 dní starý.*“ Nejvyšší správní soud v tomto případě, stejně jako v řadě jiných, posoudil rozhodování na základě fotodokumentace z místa deliktu jako v souladu se zákonem. Stejně tak i zdejší soud nemá důvod považovat skutkový stav opřený o fotografie z automatizovaného technického prostředku RedCon, jehož funkci žalobce nijak hodnověrně nezpochybnil, za nedostatečně zjištěný a dle názoru zdejšího soudu byl postup správních orgánů zcela v souladu se zákonem.

Soud neshledal jako důvodné ani tvrzení, že správní spis obsahuje natolik nekvalitní fotografie, že lze pochybovat o tom, že je na nich zachyceno vozidlo žalobce. Na fotografii na čl. 1 správního spisu je jasně zachyceno vozidlo s RZ „X“, tedy vozidlo žalobce. Uvedené vozidlo lze identifikovat i prostřednictvím kamerového záznamu, který je součástí správního spisu, doplněný v odvolacím řízení, ve spojení s kartou vozidla, která je založena na čl. 3, neboť ze záznamu je patrné, že se v případě projíždějícího vozidla jedná o vozidlo tmavě červené barvy a souhlasí i typ vozidla – Citroën Berlingo, který odpovídá i fotografii na čl. 1 správního spisu. Podle názoru soudu nevznikly důvodné pochybnosti o tom, že by se v případě záznamu mohlo jednat o jiné vozidlo, než vozidlo žalobce.

Stejně tak neshledal soud důvodné ani tvrzení, že ze záznamu kamery jasně vyplývá, že „červená“ se na semaforu objevila ve chvíli, kdy byl již automobil žalobce za čarou označující místo, kde má řidič vozidlo zastavit. Naopak z kamerového záznamu je jasně patrné, že předmětnou křižovatku projíždělo na signál se žlutým světlem „Pozor!“ již nákladní vozidlo s návěsem modré barvy a vozidlo žalobce ke křižovatce přijíždělo za rozsvíceného signálu žlutým světlem. Zároveň je ze záznamu patrné, že k rozsvícení signálu s červeným světlem „Stůj!“ došlo ještě předtím, než vozidlo žalobce dosáhlo dopravní značky „Příčná čára souvislá“. Tvrzení žalobce je proto v přímém rozporu s obsahem správního spisu.

Soud ve shodě se žalovaným poukazuje na ustanovení § 70 odst. 2 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích, dle kterého při řízení provozu na křižovatce **znamená pro řidiče signál se žlutým světlem "Pozor!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením; je-li však toto vozidlo při rozsvícení tohoto signálu již tak blízko, že by řidič nemohl vozidlo bezpečně zastavit, smí pokračovat v jízdě.** Svítí-li světlo tohoto signálu přerušovaně, nejde o křižovatku s provozem řízeným světelnými signály,

Z obsahu kamerového záznamu je jasné patrné, že signál se žlutým světlem "Pozor!" byl na semaforu již v době, kdy se vozidlo žalobce ke křižovatce blížilo, a řidič vozidla si tohoto signálu měl být vědom, stejně jako své povinnosti zastavit. Z kamerového záznamu dále vyplývá, že za vozidlem žalobce nejelo žádné další vozidlo, které by mohl řidič brzděním ohrozit.

Naopak z kamerového záznamu jasné vyplývá, že řidič vozidla se nacházel v místě, kde mohl vidět rozsvícení signálu s červeným světlem, ale zjevně spoléhal na to, že „stihne“ projet křižovatku ještě v době signálu se žlutým světlem "Pozor!", neboť není patrná žádná změna rychlosti před semaforem. Takové chování řidiče hodnotí soud jako vysoce rizikové. Podle názoru soudu kamerový záznam jasné prokazuje průjezd křižovatky „na červenou“ a řidič se jasné předmětného přestupku dopustil. Za této situace neshledal soud důvod pro to, aby nebyl provozovatel motorového vozidla postižen za správní delikt z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. července 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu